

[Ivar Nørgaard]

sterråd, Kommission og EF-Parlament skal opretholdes. Det vil sige, at vi afviser øget magt til EF-Parlamentet. Men vi er naturligvis rede til at være med til konkrete tilpasninger og justeringer, i det omfang der er behov for det.

Det ser ud til, at det gældende momsloft på 1 pct. ikke er tilstrækkeligt som finansieringsramme for EF i det eller de nærmeste år. Først og fremmest vil det blive svært at blive ved med at klare de stigende landbrugsudgifter, men det vil også være vanskeligt at udbygge Fællesskabet med de nye politikker, som f.eks. på energiområdet, industri- og forskningsområdet er nødvendige, hvis EF skal kunne klare sig i konkurrencen med Japan og USA.

Hertil kommer, at udvidelsen med Spanien og Portugal, som vi jo går ind for, ikke kan klares inden for de nuværende finansielle rammer. Vi er også tilhængere af, at man finder frem til et kompromis, hvorefter momsen forhøjes, men vi er modstandere af de ordninger, som England og Kommissionen har fremlagt forslag om. Momsforhøjelsen bør gennemføres ved ratifikationslovgivning i de nationale parlamenter uden indblanding fra EF-Parlamentet.

Vi kan tilslutte os den skitse til en såkaldt konvergensfond, som regeringen har præsenteret de øvrige medlemslande for, og som uden at tilsidesætte principperne for landbrugspolitikken og finansieringsformerne giver visse systematiske retningslinjer for at finde frem til de bidrag, som England og muligvis også Vesttyskland skal have i de nærmeste år, hovedsagelig af politiske grunde.

Det er socialdemokratiets opfattelse, at man bør tilstræbe at tidsbegrænse de midlertidige ordninger, der skal opbygges for England og eventuelt Vesttyskland, og det bliver naturligvis særlig vigtigt, hvis man vil gennemføre en væsentlig forhøjelse af momsloftet.

Under en kommende overgangsordning må vi effektivt benytte tiden til at finde frem til nye konstruktive forslag til forbedring af EFs konkurrencemæssige stilling. Vi opfordrer derfor regeringen til at gå ind i de yderligere forhandlinger med den klare forudsætning, at man ikke må give køb på de gældende principper på landbrugspolitikken og egne indtægter, men at man kan gå med til vis-

se former for besparelser og til opbygning af nye politikker.

Vi er noget nervøse for, at de ændringsforslag til konvergensfonden, som forskellige lande kom med under forhandlingerne i Athen, skal kunne finde tilslutning hos flere medlemslande, idet nogle af ændringsforslagene, f.eks. forslaget om varieret moms, er i strid med de principper, som vi mener fortsat bør være gældende i EF-samarbejdet.

Derfor opfordrer vi regeringen til fortsat at sige nej til Kommissionens forslag og til Englands forslag, men vi håber, at et samarbejde med især Frankrig kan give mulighed for et egnet kompromis. Af betydning er da også, at Vesttyskland, så vidt vi har forstået, sammen med Frankrig og Danmark afviser tanken om at gå over til nettobidrag.

På landbrugsområdet er vi som nævnt villige til at medvirke til rimelige besparelser, men vi må afvise, at disse besparelser bliver gennemført skævt, så de kun kommer til at vedrøre nordeuropæiske produkter, mens de sydeuropæiske produkter ikke bliver berørt. Det ville være særdeles gunstigt, hvis man kunne enes om at tilnærme den europæiske kornpris til verdensmarkedsprisen. Det må være helt klart, at hvis verdensmarkedsprisen falder, må EF mindst følge med nedad, men helst gå noget videre procentvis, for det ville give mulighed for at holde landbrugsudgifterne inden for rimelige rammer, og det ville samtidig forbedre EFs forhold til USA. Vi har hele tiden været modstandere af monetære udligningsbeløb, og det glæder os, at franskmændene nu fuldt ud støtter det danske synspunkt. Efter vor opfattelse har Vesttyskland haft for store fordele af de monetære udligningsbeløb, og det har givet tysk landbrug en privilegeret stilling både på deres hjemmemarked og i andre EF-lande.

Vi er tilhængere af en form for budgetdisciplin, men det må ikke gennemføres på en sådan måde, at det specielt bliver landbrugsudgifterne, der skal lægges loft over. For EFs budget for 1984 gælder, at det netop i disse timer bliver drøftet mellem EF-Parlamentet og Ministerrådet.

Socialdemokratiet vil opfordre Ministerrådet til at stå fast på ikke at give EF-Parlamentet yderligere direkte eller indirekte beføjelser. Fra EF-Parlamentet har det været hævdet, at englænderne i virkeligheden ikke anvendte de beløb, de hidtil har fået bevilget,